

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **K. Š.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Janem Matějčkem,
sídlem Politických vězňů 98, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 20. 4. 2020, č. j. 090924/2019/KUSK/HRO, sp. zn. 090924/2019/KUSK/2,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2020, č. j. 090924/2019/KUSK/HRO, sp. zn. 090924/2019/KUSK/2, a rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 13. 6. 2019, č. j. MUKOLIN/OD 39272/19-huj, č. případu OD PŘ03088/19 7396/2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 18 580,50 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr. Jana Matějčka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb.,

soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2019, č. j. MUKOLIN/OD 39272/19-huj, č. případu OD PŘ03088/19 7396/2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání dvou přestupků, jednak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil úmyslně tím, že dne 2. 4. 2019 v době od 15:30 do 15:40 v obci Kolín na silnici č. I/38 přes obec Hluboký Důl, Nebovidy, k obci Libenice (a zpět) užil jako řidič k jízdě osobní motorové vozidlo tovární značky F. M., X, na němž byla umístěna jiná tabulka státní poznávací značky (konkrétně X), než která byla vozidlu původně přidělena, a jednak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil z nedbalosti ve stejný den a čas, na stejné pozemní komunikaci a se stejným motorovým vozidlem tím, že na připojeném přívěsném vozíku zn. A. X, registrační značky X došlo k závadě – svléknutí pneumatiky z ráfku, přičemž jako řidič závadu na místě neodstranil a pokračoval v jízdě, čímž ohrožoval bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, a dále tím, že užil k jízdě osobní vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Za spáchání těchto přestupků byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 6 000 Kč a správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v prvním žalobním bodě namítá, že jako stěžejní důkaz o jeho vině bylo použito podání vysvětlení Policii ČR ze dne 3. 4. 2019, v němž se měl k jednání doznat. Vysvětlení však není možné takovým způsobem použít jako důkaz. V této souvislosti žalobce namítá, že výsledkem policisty byl obejit zákon, neboť policista byl vyslechnut o okolnostech podání vysvětlení. Nemožnost takto postupovat potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33. Žalobce nesouhlasí se závěry žalovaného o přípustnosti takového důkazního prostředku. Dále žalobce namítá, že svědek S. se se žalobcem vůbec nezná a viděl ho pouze jednou při předjíždění. Správní orgány se nezabývaly tím, jak je možné, že při předjížděcím manévru si svědek nejen žalobce prohlédl, ale rovněž si ho bezpečně zapamatoval. Správní orgán se nezabýval námitkou žalobce, že vozidlo řídil jeho příbuzný.
3. V druhém žalobním bodě žalobce namítá, že se žalovaný nezabýval tím, že žalobce byl uznán vinným dvěma skutky, přičemž není zřejmé, které jednání porušilo § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu a které písm. e) téhož zákonného ustanovení. Tato vada způsobuje neurčitost výroku. V třetím žalobním bodě žalobce namítá pochybení ohledně formy zavinění. Ani z jednoho rozhodnutí není možné zjistit, jakými úvahami se správní orgány řídily při určení formy zavinění. Žalobce zpochybňuje nedbalostní formu zavinění u přestupku uvedeného pod písmenem b) prvostupňového rozhodnutí. Rovněž není patrné, zda jednání, jež spočívalo v provozování vozidla bez STK se žalobce dopustil úmyslně či z nedbalosti. Nesprávně zjištěná forma zavinění má za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k námitce nezákonných důkazů uvedl, že úřední záznam o podání vysvětlení ze dne 3. 4. 2019 byl pouze jedním z dvanácti listinných důkazů, které byly v řízení provedeny. Úřední záznam byl užit v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, na níž žalovaný odkázal. Svědek S. žalobce poznal jako řidiče předmětného vozidla s přívěsným vozíkem. K námitce nesrozumitelného výroku žalovaný odkázal na jeho znění v prvostupňovém rozhodnutí, přičemž jej má za jasný, neboť žalobce porušil dvě právní povinnosti a ze znění jednotlivých ustanovení § 5 zákona o silničním provozu je zjevné, které jednání porušilo které ustanovení. K námitce nedostatečně zjištěné formy zavinění odkázal žalovaný na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.
5. V replice na vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že trvá na tom, že podání vysvětlení bylo použito jako stěžejní důkaz o vině žalobce, nikoli jako jeden z dvanácti důkazů. Bez přihlédnutí k obsahu úředního záznamu by nebylo možné žalobce shledat vinným z přestupků. Výslech policistů pokládá žalobce nadále za nezákonný, neboť se policista P. vyjadřoval nikoli k tomu, co sám viděl, ale k obsahu úředního záznamu. Žalobce setrval i na žalobních tvrzeních ohledně nesrozumitelného výroku a nedostatečně zjištěné formy zavinění. Náležitě zjištěná forma zavinění má význam i pro ukládání trestu. Nelze se tedy spokojit jen s povrchním hodnocením tohoto důležitého aspektu přestupku. Žalobce setrval na žalobě v plném rozsahu.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru Kolín, obvodního oddělení Kolín, oznámení přestupku, z něhož se podává, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a písm. k) zákona o silničním provozu, kterých se dopustil shora popsáním jednáním. Součástí oznámení tvoří úřední záznam (prvotní) ze dne 2. 4. 2019, z něhož se podává, že M. S. učinil dne 2. 4. 2019 v 15:39 oznámení na linku 158, že po silnici č. I/38 ze směru Kutná Hora na Kolín jede shora specifikované vozidlo F. M. s přívěsným vozíkem, který nemá na jednom kole pneumatiku a dře komunikaci. Šetřením bylo zjištěno, že udaná registrační značka je přidělena jinému osobnímu vozidlu (Š. F., r.v. X). Lustrací registrační značky přívěsného vozíku bylo zjištěno, že jeho majitelem je žalobce. Z dalšího úředního záznamu ze dne 3. 4. 2019 se podává, že žalobce byl policejní hlídkou zastížen na adrese trvalého pobytu, přičemž k věci uvedl, že dne 2. 4. 2019 jel se shora specifikovaným vozidlem F. M. po silnici č. I/38, cestou mu však praskla pneumatika na přívěsném vozíku. Jelikož neměl jak to po cestě opravit, dojel až do Kolína. Policejní hlídce ukázal předmětné vozidlo F. M., na němž byla umístěna RZ náležející k jinému vozidlu.
7. F. M. žalobce zakoupil před Vánoci 2018 od jistého Roma, přičemž v té době mělo X, které si onen Rom ponechal. Jak se na vozidlo dostala RZ patřící Škodě Felicii žalobce vysvětlit neuměl. Uvedl, že je tam patrně přidělal někdo, kdo se auto snažil ukrást nebo poškodit. Součástí oznámení dále tvoří úřední záznam o vydání (odnětí) věci – dvou tabulek X, úřední záznam o podání vysvětlení osobou, která žalobci prodala F. M. a úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem. Z tohoto úředního záznamu se z hlediska předmětu řízení podává, že žalobce dne 2. 4. 2019 (v úředním záznamu je sice uveden den 3. 4. 2019, nicméně vzhledem k celkovému kontextu jde o zřejmou chybu v psaní, pozn. soudu) umístil registrační značky, které měl v garáži, na F. M., vozík zapřáhl za něj a vyjel přes Hluboký Důl až za Nebovidy směrem na Libenice, tam vyložil dřevo, pokračoval na

Libenice, kde se na křižovatce otočil a jel zpět stejnou cestou. Při jízdě došlo k defektu na levé pneumatice přívěsu, načež se svlékla pneumatika. Přívěsný vozík žalobce nechtěl nechat na místě bez dozoru, aby jej nikdo nevzal. Dál pokračoval jen s ráfkem, a to velmi opatrně až do garáže. Přílohou jsou dále fotografie vozu F. M., dvou registračních značek X a evidenční karta řidiče – žalobce.

8. Příkazem ze dne 4. 4. 2019, doručeným žalobci dne 18. 4. 2019, správní orgán I. stupně uznal žalobce vinným shora uvedenými přestupky a uložil mu za ně úhrnný správní trest pokuty ve výši 6 000 Kč a zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Proti tomuto příkazu podal žalobce včasný odpor. Poté správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o provedení důkazů mimo ústní jednání dne 9. 5. 2019 a současně jej poučil o možnosti seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí. Při ústním jednání dne 5. 6. 2019 žalobce k věci uvedl, že byl dne 2. 4. 2019 kolem 18:45 kontaktován policejní hlídkou v místě bydliště. Hlídka zkontrolovala F. M., které stálo zaparkované, a dále přívěsný vozík. Na vozidle umístěné RZ si hlídka vzala, dále si nafotila vozidlo i vozík. Hlídce žalobce uvedl, že vozidlo dne 3. 4. 2019 vůbec neřídil. Následující den byl žalobce na policejní služebně v Kolíně vyslechnut, přičemž uvedl, že vozidlo neřídil a ani jiné RZ na F. M. neumístil. Kdo vozidlo dne 2. 4. 2019 řídil, neví, možná někdo z rodiny. Rovněž uvedl, že podlehl policejnímu nátlaku, protože se ze strachu raději přiznal k tomu, co nespáchal. Žalobce ví, kdo s vozidlem jel, jelikož však jde o osobu blízkou, odmítl ji identifikovat. K dotazu správního orgánu I. stupně sdělil, že protokol tehdy na policejní služebně podepsal, aniž ho četl a že strach z policie má od doby, kdy byl někdy v roce 1988 zbit.
9. Z výpovědi svědka S. vyplynulo, že dne 2. 4. 2019 v době kolem 15:40 řídil své vozidlo ve směru od obce Starý Kolín do Hlízova, přičemž viděl v obci Hlízov za železničním přejezdem od krajnice vyjíždět řidiče osobního vozidla tmavé barvy, za kterým byl připojen přívěsný vozík. Viděl, že vozík jel pouze po ráfku bez pneumatiky. Za vozidlem jel od Hlízova do Libenic, kde vozidlo odbočilo a zastavilo. Když svědek vozidlo předjížděl u odstavného parkoviště u Libenic, viděl řidiče ani ve věku 50 let, kterého od té doby neviděl, až do oné doby, kdy v něm bezpečně poznal žalobce. Řidič byl ve voze sám, bylo denní světlo, při předjíždění jel svědek téměř krokem, tudíž měl dostatek času si řidiče prohlédnout. Poté volal na linku 158, aby jednání nahlásil.
10. Z výpovědi svědka (policisty) Dominika Pokorného vyplynulo, že žalobce vyslechl dne 3. 4. 2019 na protokol o podaném vysvětlení. Jeho přestupkové jednání svědek neviděl ani neprojednával. Žalobce byl ve věci poučen, následně se o věci bavili a poté byl proveden výslech. Žalobce vypovídal sám, svědek mu kladl doplňující otázky. Při výpovědi se doznal jak k namontování značek, tak k předmětné jízdě. K dotazu správního orgánu I. stupně svědek uvedl, že žádný nátlak na žalobce činěn nebyl, nemyslí si, že byl nervózní, konverzace byla uvolněná. K dotazu zástupce žalobce svědek doplnil, že žalobce měl na sobě nějakou rozhalenku, ale podrobnější popis si nevzpomíná.
11. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným shora uvedenými přestupky. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl listinné důkazy, z nichž vycházel a uzavřel, že tvoří ucelený řetězec vzájemně se podporujících skutečností, které prokazují vinu žalobce. K otázce zavinění odkázal na § 5 a § 15 zákona o odpovědnosti za přestupky. Dle správního orgánu I. stupně se žalobce k činu plně doznal při podání vysvětlení dne 3. 4. 2019, přičemž jeho následné tvrzení při ústní jednání měl za účelové, aby se vyhnul trestu, stejně jako tvrzení žalobce o strachu z policie, které nebylo nijak podloženo. Výpověď

svědka P. správní orgán I. stupně hodnotil jako věrohodnou i proto, že policista na výsledku věci nemá žádný zájem. Výpověď svědka S. považoval za logickou a odmítl žalobcem navržený vyšetřovací pokus za účelem zjištění, zda je možné si při předjíždění prohlížet řidiče předjížděného vozidla stejně jako opakovaný výslech tohoto svědka.

12. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž ve stručnosti namítal, že výrok o vině byl učiněn na základě nepoužitelných a nezákonných důkazů, zejména na základě úředních záznamů o podaných vysvětleních, že výpověď svědka S. je nevěrohodná, že se správní orgán I. stupně dostatečně nezabýval tím, zda je možné, aby při pohledu z boku mohl žalobce identifikovat, a kde vůbec k předjíždění došlo, že je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro absenci úvah o prokázaných skutečnostech vzešlých z dokazování, že nebyly provedeny žalobcem navržené důkazy a nebyl správně zjištěn skutkový stav věci. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V jeho odůvodnění uvedl, že stěžejním důkazem byla výpověď svědka S., který předmětnou jízdu s vozíkem se svlečenou pneumatikou oznámil na linku 158 a o jejíž věrohodnosti neměl žalovaný pochybnosti. Žalovaný se vyjádřil rovněž k otázce možnosti zpozorovat podobu řidiče při předjížděcím manévru. Svědek P. nevypovídal k samotnému jednání žalobce, nýbrž k tomu, jak žalobce přistoupil k podání vysvětlení. Dle žalovaného nemělo na zákonnost rozhodnutí vliv ani to, že jako důkazy byly označeny i jiné podklady, než ze kterých správní orgán I. stupně poté vycházel.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

13. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Posouzení žalobních bodů

15. Podstatou souzené věci je, zda správní orgány shromáždily dostatek důkazů o vině žalobce za shora uvedené přestupky a zda své závěry opíraly o zákonné a procesně použitelné důkazy. Související otázkou je, zda byla správně určena a prokázána forma zavinění. Soud předně považuje za nutné zrekapitulovat, jakých skutků se žalobce podle napadeného rozhodnutí dopustil a jaká byla jejich právní kvalifikace. Žalobce byl uznán vinným dvěma přestupky, které spočívaly ve třech samostatných jednáních: jednak v užití motorového vozidla s tabulkou poznávací značky jiného vozidla, dále v užití přípojného vozíku, u něhož došlo k závadě – svléknutí pneumatiky, která nebyla žalobcem odstraněna a bylo jím pokračováno v jízdě, a konečně v užití vozidla, které nemělo platnou technickou kontrolu.
16. Žalobce z toho hlediska, zda skutek spáchal, své žalobní námitky směřuje pouze k tomu, že s předmětným vozidlem jízdu nepodnikl a nemohl se tudíž dopustit prvního a druhého jednání. Žalobce nečiní sporným, že vozidlo nemělo platnou technickou kontrolu, ani to, že se na vozidle nacházely tabulky poznávací značky jiného vozidla. Těmito skutkovými okolnostmi se proto soud zabývat nebude, neboť je při posouzení žaloby v souladu se

zásadou projednací vázán žalobními body (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110, publikované pod č. 4007/2020 Sb. NSS), z jejichž rámce může vykročit pouze v případě zjištění vad, k nimž je povinen přihlížet i z moci úřední.

17. Soud se nejprve zabýval žalobním bodem, v němž žalobce namítá nesrozumitelnost výroku prvostupňového rozhodnutí v jeho části b). Pouze přezkoumatelné rozhodnutí lze podrobit soudnímu přezkumu v rozsahu žalobních bodů. Žalobce namítá, že nelze zjistit, které jednání je porušením kterého zákonného ustanovení.
18. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a e) zákona o silničním provozu zní takto: *„Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen*
a) užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem,
e) odstranit na místě závadu, zjistí-li během jízdy, že vozidlo nebo náklad nesplňuje stanovené podmínky uvedené v § 52; nemůže-li tak učinit, smí v jízdě pokračovat přiměřenou rychlostí jen do nejbližšího místa, kde lze závadu odstranit; přitom musí učinit takové opatření, aby během jízdy nebyla ohrožena bezpečnost provozu na pozemních komunikacích a nedošlo k poškození pozemní komunikace ani životního prostředí.“
19. Byť správní orgán I. stupně jednoznačně formulačně nerozlišil, které jednání představovalo porušení které zákonné povinnosti, je právní úprava natolik jednoznačná a z hlediska obou skutků vzájemně nezaměnitelná, že dle soudu nevzbuzuje žádné pochybnosti z hlediska určitosti či srozumitelnosti. Žalobce přitom blíže neuvádí, v čem konkrétně je tato část výroku nejasná, či v jaké části mu nerozumí. Oba skutky jsou od sebe navíc formulačně odděleny tak, že je na první pohled zřejmé, kde končí popis jednoho skutku a kde začíná popis skutku druhého. Žalobce rovněž nenamítá chybnou či nepřiléhavou právní kvalifikaci skutků, pouze tvrdí, že oba skutky byly spojeny do jednoho popisu skutku, který naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Soud tuto část výroku nepovažuje za nesrozumitelnou ani neurčitou a tato žalobní námitka není důvodná.
20. Dále se soud zabýval otázkou, zda důkazy, o které správní orgány obou stupňů opřely své závěry o vině žalobce, byly získány zákonně a jsou procesně použitelné. Správní orgány vyšly z toho, že žalobce při podání vysvětlení před Policií ČR popsal podrobně jízdu onoho dne tak, že to byl on, kdo vozidlo řídil, komu se porouchala pneumatika na přívěsném vozíku a kdo namontoval na předmětný F. M. poznávací značky jiného vozidla, což bylo v souladu s tím, jak vypovídal svědek P. a svědek S.. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zdůraznil výpověď svědka S., kterou považoval za důkaz stěžejní.
21. V § 137 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dle jen „správní řád“) je stanoveno, že záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. V nyní posuzované věci žalovaný namítá, že vysvětlení nebylo podáváno podle správního řádu, nýbrž podle § 61 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“). Patrně tím chce dovodit, že při absence ustanovení obdobného § 137 odst. 4 správního řádu je vysvětlení získané podle zákona o policii jako důkaz použitelné. V tom se však žalovaný mylí. Úřední záznamy obecně mohou tvořit jeden z podkladů rozhodnutí (srov. § 50 odst. 1 správního řádu). Nemohou však být důkazem v dané věci, neboť § 137 odst. 4 správního řádu se neaplikuje jen na vysvětlení získaná podle tohoto zákona. Použitelností úředních záznamů o

vysvětlení podaných na základě § 61 zákona o policii v trestním řízení se zabývá výkladové stanovisko Nejvyšší státní zástupkyně č. 5/2003 ze dne 6. 6. 2003.

22. Pro účely trestního řízení má úřední záznam o podaném vysvětlení stejné použití jako úřední záznam o vysvětlení podaném na základě § 158 odst. 3 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů. Úřední záznam o podaném vysvětlení však nelze, pokud zákon nestanoví jinak, použít jako důkaz v trestním řízení před soudem. Toto pravidlo platí i pro správní řízení (blíže srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, bod 35, nebo ze dne 10. 2. 2016, č. j. 1 As 204/2015-33, bod 24). Úřední záznam o podaném vysvětlení tedy nemůže být použit jako důkaz v rámci správního řízení, a tedy ani řízení přestupkového, které je druhem správního řízení. To platí jak pro úřední záznam o podaném vysvětlení žalobcem tak panem M. Č. (prodejcem předmětného vozidla). Pokud panem Č. poskytnuté informace považovaly správní orgány za relevantní, nic jim navíc nebránilo řádně jej vyslechnout jako svědka.
23. V nyní souzené věci však správní orgány obou stupňů s úředními záznamy o podání vysvětlení nakládaly jako s procesně použitelnými důkazy, prokazujícími vinu žalobce. Na tom nic nemůže změnit ani skutečnost, že žalovaný označil za stěžejní důkaz o vině žalobce výpověď svědka S., která je řádně opatřeným důkazem, což ani žalobce po formální stránce nečiní sporným. Pokud jde o výslech svědka Pokorného, pak jeho výslech obecně možný byl, nicméně svědek nebyl přítomen jednání, spočívajícího v předmětné jízdě. Jelikož se svědek může vyjadřovat pouze k tomu, co viděl nebo slyšel, nelze z jeho výpovědi vyvozovat více, než že potvrdil to, co je sepsáno již v úředním záznamu o vysvětlení žalobcem a nad rámec se vyjádřil k tomu, jak sepsování vysvětlení probíhalo, což však nemá pro posouzení viny žalobce žádný význam. Na souzenou věc proto plně dopadají závěry Nejvyššího správního soudu, vyjádřené ve shora citovaném rozsudku, č. j. 1 As 204/2015-33 (bod 25), na který poukázal žalobce, v tom smyslu, že z obsahu vysvětlení není možné učinit použitelný důkaz tím, že o jeho obsahu bude slyšena úřední osoba, která podání vysvětlení přijímala. V podrobnostech o různých procesních situacích soud odkazuje na závěry citovaného rozsudku.
24. Z pohledu nyní souzené věci je podstatné, že žalobce při ústním jednání svoji vinu odmítl, přičemž uvedl, že s předmětným vozidlem nejel on, ale jeho příbuzný a že se na policii přiznal k něčemu, co nespáchal. Bylo poté na správních orgánech, aby vinu žalobci prokázaly. Dle názoru soudu této povinnosti nedostály. Z hlediska posouzení viny žalobce je podstatné, zda by správní orgány uznaly žalobce vinným i za situace, kdy by měly k dispozici prakticky jediný důkaz, který svědčil pro skutkovou verzi, že žalobce na místě, kde se měly přestupky stát, byl. Žalobce ovšem tvrdil a tvrdí, že na předmětném místě v uvedenou dobu nebyl a vozidlo neřídil. Správní orgány by se tak dostaly do důkazní nouze, v níž měly dvě proti sobě jdoucí tvrzení, přičemž bez dalších použitelných důkazů nebylo možné se přiklonit k té či oné skutkové verzi. V takovém případě je totiž správní orgán, pokud si neopatří další důkaz o vině obviněného, povinen postupovat podle § 69 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupku a rozhodnout ve prospěch obviněného.
25. Jde o promítnutí zásady presumpce neviny, vyjádřené v čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené pod č. 2/1993 Sb., která se aplikuje i při správním trestání (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2018, č. j. 2 As 154/2017-44, publikované pod č. 3731/2018 Sb. NSS, bod 29), přičemž pochybnosti o vině

svědčí obhajobě, tedy žalobci. Soud rovněž nepovažuje za možné, aby oba správní orgány na jedné straně odmítly návrhy na doplnění dokazování vyšetřovacím pokusem či opakovaným výsledkem svědka S. a současně žalovaný zcela nepodloženě spekuloval o tom, zda svědek mohl či nemohl rozpoznat řidiče předjížděného vozidla, či zda měl důvod se na řidiče předjížděného vozidla dívat. Takové úvahy jsou zcela bezcenné, pokud se nezakládají na procesně použitelném důkazu, který se však ve správním spise nenachází.

26. V této souvislosti soud rovněž postrádá, a to v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, systematicky a logicky provázané úvahy o tom, co bylo z jednotlivých důkazů zjištěno, jaký skutkový stav mají na jejich základě prokázány, aby bylo možné učinit spolehlivý závěr o tom, co se událo a zda to byl žalobce, který se skutků, které jsou mu kladeny za vinu, dopustil. V této souvislosti rovněž nebylo možné si nepovšimnout, že ze svědecké výpovědi svědka S. nevyplývalo, jakou registrační značkou bylo ono vozidlo tmavé barvy opatřeno, ač to byl tento svědek, který událost ohlásil na linku 158 s uvedením registrační značky vozidla. Rovněž z této svědecké výpovědi vyplývá, že pokud svědek žalobce poznal, mohla být jeho svědeckou výpovědí prokázána pouze ta část jízdy žalobce, kterou svědek viděl. Nebylo možné tuto část skutku „dotvořit“ z žalobcem podaného vysvětlení, které procesně použitelné nebylo. Pokud tedy žalovaný měl tuto svědeckou výpověď za stěžejní důkaz, měl se zabývat alespoň tím, co z ní lze zjistit a co jí bylo skutečně prokázáno.
27. Byť si je soud vědom, že zejména na správních orgánech I. stupně obvykle nerozhodují jako oprávněné úřední osoby právní profesionálové, je třeba mít na paměti, že v souzené věci jde o řízení o obvinění z přestupku, na které je třeba z hlediska čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb., hledět jako na trestní obvinění se všemi právními zárukami, které jsou s tím spojeny a z nichž soud akcentuje již zmíněnou zásadu presumpce neviny a dále rozhodování v pochybnostech ve prospěch obviněného. Soud tedy uzavírá, že podklady, o něž také opřely správní orgány obou stupňů své závěry, byly procesně nepoužitelné a nemohly být použity pro uznání žalobce vinným dvěma skutky, k nimž při oné jízdě mělo dojít. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v provedeném dokazování a ve správním spise a je dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Již jen v této části je žaloba důvodná. Pro úplnost soud dodává, že i kdyby ostatní důkazy (z hlediska prokázání, že to byl žalobce, kdo vozidlo řídil) byly dostačující pro uznání žalobce vinným, nemohl by žalobce uznat vinným sám soud, neboť by se tím zcela změnila důkazní základna, z níž správní orgány vycházely, a byl by to soud, kdo by poprvé uznával obviněného z přestupku vinným.
28. Podle ustálené judikatury zrušení správního rozhodnutí při důvodnosti jen některého ze žalobních bodů vyžaduje posouzení dalších žalobních bodů tehdy, má-li to význam pro další správní řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, 7 As 91/2015-79). Byť je přinejmenším předčasné zabývat se otázkou zavinění v situaci, kdy dosud nebylo prokázáno, že se žalobce skutků, které se udály během oné jízdy, dopustil, považuje soud za potřebné vyjádřit se rovněž k poslední žalobní námitce týkající se prokázání formy zavinění. I ohledně této žalobní námitky je třeba dát žalobci za pravdu. Zavinění musí pokrývat všechny znaky skutkové podstaty přestupku a jeho příslušnou formu jsou správní orgány povinny obviněnému z přestupku prokazovat. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí by mohlo ještě obstát za situace, pokud by byla dovozena nedbalostní forma zavinění u obou přestupků. Správní orgány však shledaly u přestupku

podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o silničním provozu zavinění úmyslné. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí však nelze seznat žádnou úvahu, o níž se správní orgán I. stupně opřel, pokud přísnější formu zavinění dovodil, nehledě k tomu, že ani neuvedl, zda mělo jít o úmysl přímý či nepřímý. Žalovaný byl povinen tuto vadu v odvolacím řízení napravit i bez výslovné odvolací námitky. V této části by byla obě rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

29. Jelikož výrok o přestupku, jehož se měl žalobce dopustit tím, že provozoval vozidlo, které nemělo platnou technickou kontrolu, a vůči němuž žádné žalobní námitky nevnesl, není oddělitelný od ostatních výroků napadeného ani prvostupňového rozhodnutí, soud přistoupil ke zrušení obou rozhodnutí jako celku. V samém závěru a jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud uvádí, že ve správním spise se nenachází žádný důkaz o tom, že registrační značka X příslušela vozidlu Š. F., jak je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. I tento důkaz musí správní orgány do správního spisu doplnit, pokud s tímto zjištěním chtějí procesně pracovat.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná a proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Vzhledem k tomu, že zjištěná vada řízení byla založena již v řízení před správním orgánem I. stupně a vztahuje se rovněž na prvostupňové rozhodnutí, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl se svojí žalobou úspěch a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Soud tedy výrokem pod bodem II přiznal žalobci náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 4 000 Kč (3 000 za podání žaloby a 1 000 za návrh na přiznání odkladného účinku) a nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení, sepsí žaloby a podání repliky), u nichž sazba odměny činí 3 100 Kč za úkon právní služby [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále jen „advokátní tarif“] a za jeden úkon (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) v poloviční výši 1 550 Kč [§ 11 odst. 1 písm. a) a d), odst. 2 advokátního tarifu]. Náhradu nákladů spojených s podáním návrhu na odkladný účinek žalobě soud přiznal i přesto, že s ním žalobce nebyl úspěšný, neboť pro rozhodnutí o nákladech řízení je podstatný konečný a celkový úspěch ve věci a účelnost vynaložených nákladů (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 1. 2014, č. j. 45 A 11/2012-61, nebo Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2020, č. j. 5 As 296/2018-45), tj. 10 850 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za celkem čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), vše zvýšeno o částku 2 530,50 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto soudním řízení vznikly, činí 18 580,50 Kč (4000 + 14 580,50). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci celkem částku 18 580,50 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto

rozsudku k rukám zástupce žalobce, JUDr. Jana Matějčka, advokáta (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. února 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně

